Ο λόγος για την τρομοκρατία στερείται γενικά ιστορικών προοπτικών (ότι "οι τρομοκράτες είναι το απόλυτο κακό" είναι ένα δημοφιλές τροπάριο) και στερείται οποιασδήποτε ιστορικής θέσης, επειδή, όπως εικάζεται, οι τρομοκράτες απλώς ζουν πέρα από την ηθική και τους κοινωνικούς κανόνες. Ωστόσο, τέτοιες α-ιστορικές και ουσιοκρατικές στάσεις στοιχειώνουν αυτή την άποψη όταν ένας πρώην τρομοκράτης, ο Νέλσον Μαντέλα, έγινε κάτοχος του Νόμπελ Ειρήνης, ή, πιο πρόσφατα, όταν ο Οσάμα μπιν Λάντεν, ένας πρώην σύμμαχος των ΗΠΑ, "μετατράπηκε" σε τρομοκράτη. Ο λόγος για την τρομοκρατία δεν λαμβάνει επίσης υπόψη του την κρατική τρομοκρατία, κατά την οποία κρατικοί θεσμοί όπως ο στρατός ή η αστυνομία ασκούν βία... Αυτό το τελευταίο σημείο απουσιάζει ιδιαιτέρως από τη συζήτηση για την παλαιστινοϊσραηλινή σύγκρουση. Όλες οι επιθέσεις εναντίον Ισραηλινών, είτε εντός είτε εκτός των συνόρων του 1967, είτε στοχεύουν στρατιώτες είτε αμάχους, βαφτίζονται τρομοκρατικές επιθέσεις. Αλλά η κατάρριψη μιας βόμβας βάρους ενός τόνου από ένα ισραηλινό αεροπλάνο σε ένα πενταώροφο παλαιστινιακό σπίτι, στο οποίο μπορεί να βρίσκεται ένας μαχητής, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι θα σκοτωθούν δεκάδες πολίτες, δεν περιγράφεται σχεδόν ποτέ στα δυτικά μέσα ενημέρωσης ως τρομοκρατία.

Naaman (2007: 939)

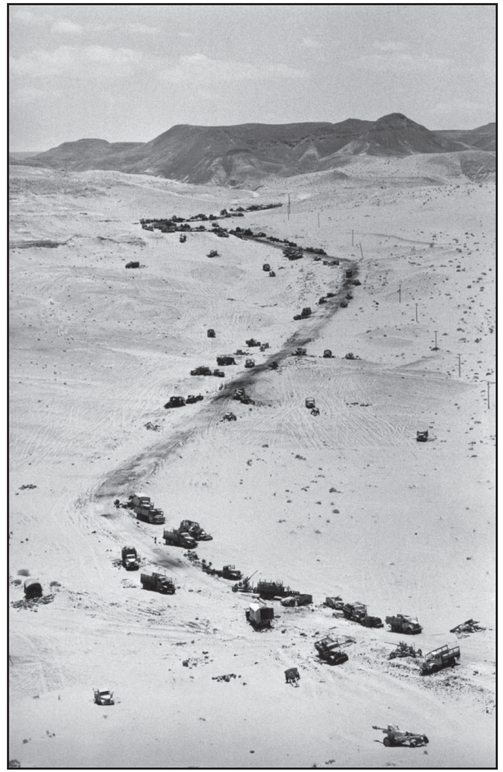

Εκτός από την εξόντωση των Τασμανών, η σύγχρονη ιστορία δεν αναγνωρίζει καμία άλλη περίπτωση στην οποία η σχεδόν πλήρης αντικατάσταση του γηγενή πληθυσμού μιας περιοχής (της Παλαιστίνης) από έναν πληθυσμό που ζούσε αλλού, να έχει επιτευχθεί μέσα σε μόλις δύο γενιές...
Η φυσική μας τάση να υποθέτουμε ότι αυτό που υπάρχει σήμερα υπήρχε από πάντα, μπορεί να μας προσφέρει μία ψυχική γαλήνη, αλλά με τρομερό κόστος: την απάρνηση της πραγματικότητας. Και από τη στιγμή που αρνηθούμε την ιστορική πραγματικότητα, η ικανότητά μας να κατανοήσουμε και να δράσουμε με νόημα στο παρόν, καταστρέφεται ομοίως.
Abu-Lughod (1971)

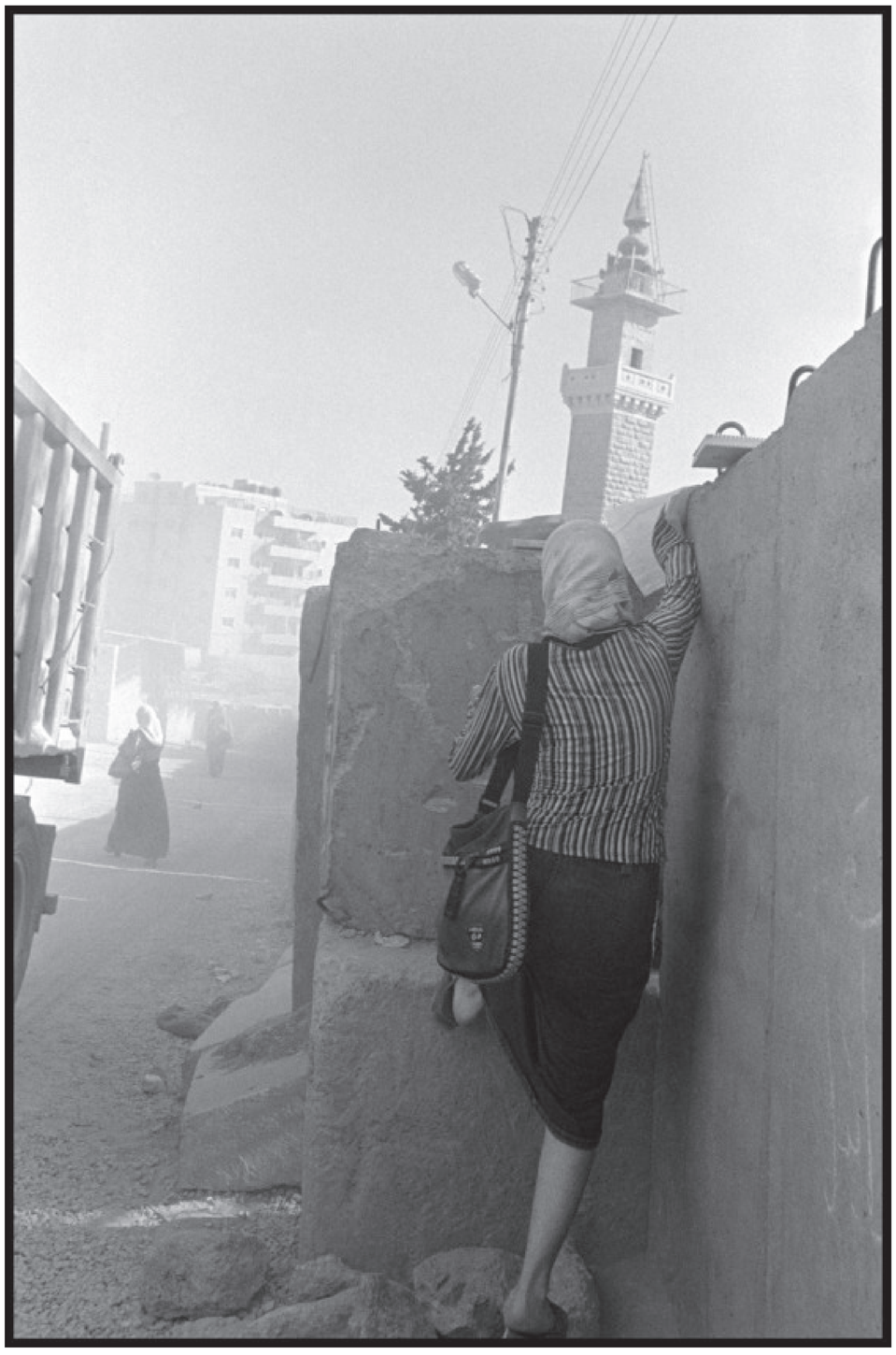

Μια εξίσου ισχυρή και ίσως πιο πειστική απάντηση [στους] ισχυρισμούς [ότι "οι παλαιστίνιοι μισούν τους εβραίους"] ήρθε από τις παλαιστίνιες πρώην πολιτικές κρατούμενες κατά τη διάρκεια των συνομιλιών μου [...], οι οποίες επίσης κατηγορήθηκαν ότι "μισούν τους Εβραίους". Έτσι, για παράδειγμα, στο βιβλίο της Thamanan Lil-Shams (για χάρη του ήλιου)
η Aisha Odeh επέκρινε αυτό που ανεφέρεται ως "κατηγορία του μίσους" που οι Ισραηλινοί χρεώνουν στους παλαιστίνιους.
Αφηγήθηκε την εμπειρία της ίδιας και δύο άλλων κρατουμένων που ήταν επίσης φίλες της κατά τη διάρκεια ενός επεισοδίου ανάκρισης στη φυλακή Al-Led για γυναίκες (γνωστή και ως Nve-Tertza):
"Ένα πρωί ενημερωθήκαμε από τη γυναίκα δεσμοφύλακα ότι επρόκειτο να συναντήσουμε την υπεύθυνη της φυλακής. Μια λευκή γυναίκα με ευρωπαϊκή εμφάνιση καθόταν πίσω από το γραφείο της. Μας κρατούσε όρθιες ενώ μας κοιτούσε επίμονα. Κοίταξε τα χαρτιά που είχε μπροστά της και επανέλαβε ότι πρέπει να ακούσουμε τις εντολές της φρουρού. Εμείς απαντήσαμε: Είμαστε πολιτικές κρατούμενες και έχουμε δικαιώματα που προστατεύονται από την τέταρτη Σύμβαση της Γενεύης, η οποία ορίζει την ανάγκη προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μας. Πρέπει επίσης να μας παρέχονται βιβλία, εφημερίδες, χαρτιά και στυλό και να μας επισκέπτονται οι οικογένειές μας. Μόλις τα άκουσε αυτά μας κοίταξε και μας είπε: "Δεν είστε πολιτικές κρατούμενες. Είστε δολοφόνοι παιδιών, τυφλωμένες από το μίσος και την εχθρότητα προς τους Εβραίους που σας εξέπεμψε ο "Ahmad Said" [σχολιαστής αραβικών μέσων ενημέρωσης εκείνη την εποχή] και άλλοι αραβικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί ενθαρρύνοντάς σας να σκοτώσετε εβραϊκά παιδιά. Πείτε μου, γιατί μισείτε τους Εβραίους; Γιατί; Γιατί;
"Η κατηγορία της", συνέχισε η Aisha:
έπεσε πάνω μας σαν βαρύς βράχος... σοκαριστήκαμε. Ήταν σαν μια μαχαιριά στην καρδιά του αγώνα μας. Αμέσως εικόνες και μνήμες της δικής τους εχθρότητάς απέναντι στο λαό μας έσκασαν μπροστά στα μάτια μου. Ανταποκριθήκαμε: Φαίνεται ότι έχετε ξεχάσει ή προσποιείστε ότι ξεχνάτε τις πολλές σφαγές που διαπράξατε εναντίον του λαού μας. Να σας θυμίσουμε μερικές: Deir Yassin, Qibya, Kufor Kassem και ούτω καθεξής. Όταν το άκουσε αυτό, θύμωσε πολύ και διέταξε να μας επιστρέψουν στα κελιά μας. Δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε αυτό που ακούσαμε. Ποτέ δεν καταλάβαμε τους λόγους για τους ισχυρισμούς της. Ήταν τόσο αδαής; Ή μήπως νόμιζε ότι ήμασταν ηλίθιες; Ή τι άλλο; Πώς μπόρεσε να μας στερήσει κατά αυτόν τον τρόπο τον ευγενή μας σκοπό και το δικαίωμά μας να αγωνιστούμε για την ελευθερία μας ... Λες και δεν μας είχαν εξορίσει από την ίδια μας την γη..."

Odeh (2012: 38)

Η Aisha Odeh θυμάται: "Σε αυτό το σημείο η Rasmiyya άρχισε να κλαίει ασταμάτητα ... τότε ξέσπασε σαν ηφαίστειο: θέλουν να μην τους μισούμε; θέλουν να μας στερήσουν τα συναισθήματα και τη μνήμη μας με τον ίδιο τρόπο που μας στέρησαν τα σπίτια, τη γη και την αξιοπρέπειά μας; Νομίζετε ότι χρειαζόμουν τον Ahmad Said για να μας πει ότι εκδιωχθήκαμε από τη Lifta και ότι ζήσαμε την πίκρα της εξορίας, την καταπίεση, την πείνα και την ταπείνωση; Και ότι αυτό που μας απέτρεψε από την υστερία και την απώλεια είναι η ελπίδα μας να επιστρέψουμε στο σπίτι μας και στο χωριό μας [...] Χρειαζόμαστε αυτόν να μας πει ότι μας κυνηγούσαν ακόμα και στους προσφυγικούς μας καταυλισμούς; Ή μήπως είναι ότι η κατοχή δεν υπάρχει, είναι απλά μια επινόηση και εμείς απλά τη φανταζόμαστε;"

Odeh (2012: 38-39)

η δυτική φεμινιστική συζήτηση σχετικά με τις Αραβίδες και/ή τις Μουσουλμάνες γυναίκες γενικά αλλά και τις Παλαιστίνιες πιο συγκεκριμένα, εμφανίστηκε σε μεγάλο βαθμό στα τέλη της δεκαετίας του 1980 μετά το έργο του Said για τον Οριενταλισμό (1979). [...] προηγουμένως, πριν από τη δεκαετία του 1980, υπήρχε μικρή ανησυχία και ενδιαφέρον για τις παλαιστίνιες γυναίκες και τους αγώνες τους. Η αναδυόμενη συζήτηση, [...] δεν ασχολήθηκε με τη βιωμένη πραγματικότητα των γυναικών, πόσο μάλλον με τον αντιαποικιακό τους αγώνα. Κατά τη διάρκεια της οριενταλιστικής φεμινιστικής συζήτησης, οι αραβίδες και μουσουλμάνες φεμινίστριες άσκησαν έντονη κριτική στις δυτικές φιλελεύθερες και ριζοσπαστικές φεμινίστριες που κατασκεύασαν τις αραβίδες και μουσουλμάνες ως μη έχουσες δράση και ως ανήμπορα άτομα που καταπιέζονται από τους άνδρες τους, τον πολιτισμό τους και τη θρησκεία τους.
Έτσι, παρά τις προειδοποιήσεις του Edward Said κατά της οριενταλιστικής επιστημολογίας, η οποία, μεταξύ άλλων, ομογενοποιεί όλους τους Άραβες, μετατρέποντάς τους σε ένα αδιαφοροποίητο σύνολο, ενώ ταυτόχρονα συγχέει τους όρους Άραβας και Μουσουλμάνος, ένας μεγάλος αριθμός δυτικών φεμινιστριών συνέχισε στο δρόμο του οριενταλισμού- συνέχισε να διασύρει τις Αραβίδες και τις Μουσουλμάνες, ενώ ταυτόχρονα σιωπούσε απέναντι στα εθνικιστικά και αποικιακά πλαίσια στα οποία ζούσαν και ζουν αυτές οι γυναίκες. [...] Το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο στην πλειονότητα της φεμινιστικής οριενταλιστικής βιβλιογραφίας είναι η ουσιοκρατική περιγραφή των Αράβων και Μουσουλμάνων γυναικών και η περιγραφή τους ως στερούμενες δράσης, ως σιωπηλά θύματα της θρησκευτικής, πατριαρχικής και πολιτισμικής τους καταπίεσης, ως στερούμενες ελέγχου του εαυτού και του σώματος.

[αν και] οι δυτικοί φεμινισμοί οικειοποιούνται και "αποικιοποιούν" τις θεμελιώδεις πολυπλοκότητες και συγκρούσεις που χαρακτηρίζουν τις ζωές των γυναικών διαφορετικών τάξεων, θρησκειών, πολιτισμών, φυλών και καστών στις χώρες αυτές...

...είτε στο Μαρόκο, το Λίβανο, την Παλαιστίνη ή την Αλγερία, οι αραβίδες γυναίκες έχουν υπάρξει από καιρό ενεργοί φορείς αλλαγής και επανάστασης και όχι παθητικά θύματα του πολιτισμού ή της θρησκείας.

Μόλις στο κατώφλι του εικοστού πρώτου αιώνα αναδύθηκε μια νέα φεμινιστική συζήτηση για τις μουσουλμάνες και τις αραβίδες γυναίκες, στην οποία οι τελευταίες περιγράφονται ως αβοήθητες και χρήζουσες τόσο οίκτου όσο και διάσωσης/σωτηρίας. Η συζήτηση αυτή κλιμακώθηκε μετά την 11η Σεπτεμβρίου, πήρε ιδιαίτερη τροπή μετά την έναρξη της δεύτερης Παλαιστινιακής Ιντιφάντα (2001) και έφτασε στο αποκορύφωμά της κατά τη διάρκεια του πολέμου των ΗΠΑ στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων γεγονότων οι δυτικές φεμινίστριες άρχισαν να δικαιολογούν τους (...) πολέμους των ΗΠΑ ως ανάγκη "να σωθούν οι γυναίκες από την πατριαρχία και την καταπίεση των καθεστώτων τους" (Abu-Lughod 2002, 2006). Κατά τη διάρκεια αυτών των πολέμων, αμερικανικά φεμινιστικά άτομα και θεσμοί άρχισαν να δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και να οργανώνονται γύρω από τη "βοήθεια" προς τις γυναίκες του Ιράκ και του Αφγανιστάν για να επιτύχουν τη "δημοκρατία". Με έννοιες όπως ο "οίκτος" και η ανάγκη να "σωθούν" και να βοηθηθούν οι "ανήμπορες"...

I heard the sound of explosions in the war.
I smell phosphorous and the smoke from fires.
I saw the fighter jets of the occupation and people were frightened.
I tasted rice at school daily, with no money or clothes.
I felt fear, exhaustion and anxiety about what would happen later.
I wish my country was not occupied and I could travel to other countries.
I hope our country becomes unoccupied, free of fear and that it was safe.
God willing, it will return to us, for sure.
I remember when my family and I left our homes to the school, we were frightened and anxious. We wish we could go back to how we used to be.
I miss my childhood that has gone and which I have been deprived of.

[amani - 13 years old]

[Άκουσα τον ήχο των πολεμικών εκρήξεων.
[Μύρισα τον φώσφορο και τον καπνό από τις φωτιές.
[Είδα τα μαχητικά αεροσκάφη της κατοχής και
τους ανθρώπους να φοβούνται.
[Έτρωγα κάθε μέρα ρύζι στο σχολείο, δεν είχα ούτε χρήματα ούτε ρούχα.
[Ένιωσα τον φόβο, την εξάντληση και το άγχος για το τί θα συμβεί μετά.
[Εύχομαι η χώρα μου να μην ήταν κατεχόμενη και
να˙μπορούσα να ταξιδέψω σε άλλες χώρες.
[Εύχομαι η χώρα μας να ελευθερωθεί από την κατοχή,
να ελευθερωθεί από τον φόβο και εύχομαι να ήταν ασφαλής.
Με τη θέληση του θεού, θα επιστρέψει σε εμάς, είμαι σίγουρη.
[θυμάμαι όταν εγώ και η οικογένειά μου φύγαμε από τα σπίτια μας
για το σχολείο, πόσο φοβισμένοι και ανήσυχοι ήμασταν.
[Ευχόμαστε να μπορούσαμε να επιστρέψουμε στο πώς ήμασταν παλιά.
[Μου λείπει η παιδική ηλικία που πλέον έχει χαθεί και την στερήθηκα.

[amani - 13 ετών]

I am a Palestinian girl
I hear the news of our cause
I breathe in the beautiful scent of my family
I see the real suffering
I taste the flavour of freedom
I feel our forgotten pain
I imagine an amazing life
I fear a real catastrophe
I remember my mother and brothers, the light of my eyes
I miss a blissful life

[hana - 16 years old]

[είμαι ένα κορίτσι από την Παλαιστίνη
[μαθαίνω τα νέα για τον σκοπό μας
[ανασαίνω την όμορφη αύρα της οικογένειάς μου
[βλέπω τον πραγματικό πόνο
[γεύομαι τη γεύση της ελευθερίας
[νιώθω τον ξεχασμένο μας πόνο
[φαντάζομαι μια φανταστική ζωή
[φοβάμαι μια πραγματική καταστροφή
[θυμάμαι τη μητέρα μου και τα αδέλφια μου,
[θυμάμαι το φως των ματιών μου
[μου λείπει μια ευλογημένη ζωή

[hana - 16 ετών]

οι λέξεις έχουν σημασία όταν φτιάχνονται
για να αποτύπωσουν τη ζωή, τις επιλογές στην κίνηση για την ατομική και
κοινωνική απελευθέρωση
έχουν σημασία όταν διαμορφώνουν συλλογικές γλώσσες
αντίστασης και αλληλεγγύης
χωρίς έθνη, κράτη, "ανωτερότητες"

nashila (γεμάτη ζωή)
munadilat (αγωνίστριες για την ελευθερία)
nashitat (ακτιβίστριες)
fida 'iyaat (μαχήτριες)

αραβικές λέξεις για να εκφράσουν τη γυναικεία αντίσταση

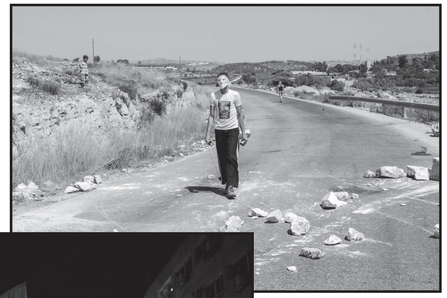

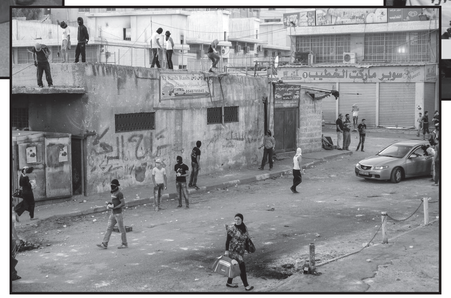

Συχνά μας ρωτούν γιατί Zochrot και όχι το αρσενικό Zochrim. Η αρσενική μορφή της μνήμης, όπως παρουσιάζεται στον σιωνιστικό λόγο, είναι βίαιη και εθνικιστική. Το Zochrot στοχεύει στην προώθηση μιας άλλης μορφής μνήμης, μιας εναλλακτικής μορφής που θα επιτρέψει την έκφραση των υπόλοιπων μνημών που συχνά αποσιωπούνται. Επιπλέον, η Zochrot καταβάλλει προσπάθεια να δημιουργήσει έναν χώρο για τη μνήμη των γυναικών στην παλαιστινιακή Νάκμπα. Το όνομα "Zochrot" αναφέρεται σε όλα αυτά.

Zochrot (2012)

^zochrot, μη κυβερνητική οργάνωση στο ισραήλ που αποτελείται κατά βάση από φεμινίστριες και ακτιβιστές. ένα μέλημά της είναι να καταγραφούν οι φωνές των ισραηλινών στρατιωτών που πήραν μέρος στη Nakba (1948). ένας στόχος της είναι να μεταφέρει τη γνώση της παλαιστινιακής nakba στους εβραίους και ισραηλινούς. επιπλέον προσπαθούν να κοινοποιήσουν "μνήμες που ανταγωνίζονται τις κοινές, σιωνιστικές μνήμες για τους τόπους που ζουν"

Η ομάδα Free Gaza Circus ιδρύθηκε το 2018 στη Γάζα για να δώσει την ευκαιρία σε νέους και παιδιά να βιώσουν ένα πεδίο ελευθερίας καθώς η καθημερινή ζωή είναι ένας αγώνας για τους περισσότερους κατοίκους της Γάζας.

"Ξέρεις γιατί παίζουμε και διδάσκουμε τσίρκο; Γιατί το τσίρκο είναι η μοναδική πηγή που μας βγάζει από την ατμόσφαιρα που ζούμε και σπάει τη ρουτίνα και την πολιορκία στην οποία ζούμε. Είναι πηγή ελευθερίας. Το κάνουμε για να επιβιώσουμε..."

Ο μικρός χώρος που είχαν φτιάξει -Free Gaza Circus Center- καταστράφηκε τις πρώτες κιόλας μέρες μετά την 7η Οκτώβρη. Τώρα δραστηριοποιούνται σε καμπ των Η.Ε για εκτοπισμένους (UNWRA) κάνοντας αντίστοιχες δραστηριότητες τσίρκου, ζωγραφικής και άλλες σε παιδιά και νέους προσπαθώντας να μοιραστούν ανάσες ελευθερίας.